

2. 7. 2019

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

I Skype je službou elektronických komunikací

Pro regulaci služeb elektronických komunikací je zcela zásadní výklad pojmu „služba elektronických komunikací.“ Soudní dvůr (EU) vydal v červnu hned dvě zajímavá rozhodnutí z této oblasti. Dne 5. června 2019 vydal rozsudek, v němž se zabýval výkladem tohoto pojmu, pokud jde o služby telefonního volání prostřednictvím internetového protokolu, neboli Voice over IP (VoIP). Soud dospěl k závěru, že se skutečně jedná o službu elektronických komunikací. Naopak o týden později Soudní dvůr ve svém rozhodnutí ze dne 13. června 2019 shledal, že internetová emailová služba Gmail od společnosti Google tuto definici nenaplnuje.

O co šlo v kauze Skype?

K Soudnímu dvoru se spor společnosti Skype dostal poté, co Belgický úřad pro poštovní a telekomunikační služby uložil v roce 2016 společnosti Skype pokutu ve výši 223 454 euro za poskytování služby elektronických komunikací bez oznámení. Konkrétně se jednalo o poskytování služby SkypeOut, která umožňovala uživateli uskutečňovat telefonní volání z koncového zařízení na pevnou linku nebo mobilní telefon. Společnost Skype s tím nesouhlasila. Měla za to, že poskytování služby SkypeOut nepodléhá telekomunikační regulaci, neboť sama nepřenáší žádný signál a využívá služeb mezinárodních operátorů, s nimiž měla uzavřeny smlouvy o ukončování volání v jejich veřejné telefonní síti, a ti sami zajišťují předávání signálu. Belgický úřad se s touto argumentací neztotožnil zejména proto, že při poskytování služby je využíván číslovací plán, což jde nad rámec pouhé internetové aplikace a nemůže se na ni vztahovat ani výjimka pro poskytování obsahu. Neakceptoval ani námitku, že Skype nezajišťuje přenos signálů po sítích elektronických komunikací, neboť to nebrání poskytovat takovou službu. Proti rozhodnutí úřadu se Skype bránil u belgického soudu, který položil Soudnímu dvoru EU několik předběžných otázek ohledně výkladu pojmu služba elektronických komunikací.

Deloitte.
Legal

Evropská definice služby elektronických komunikací - dosavadní stav

Při výkladu pojmu služba elektronických komunikací se pohybujeme na poli evropského práva. Právo elektronických komunikací je harmonizované. Evropský regulační rámec byl od roku 2002 tvořen čtyřmi základními směrnicemi - rámcovou směrnicí[1], autorizační směrnicí[2], přístupovou směrnicí, směrnicí o univerzální službě[4] a pátou směrnicí o soukromí a elektronických

komunikacích.[5] V obou zmíněných rozhodnutích se Soudní dvůr zabýval výkladem pojmu služby elektronických komunikací, který je zakotven v čl. 2 písm. c) směrnice č. 2002/21/ES (dále jen „**rámcová směrnice**“), a je definována jako:

„služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové vysílání, s výjimkou služeb poskytujících obsah nebo vykonávající redakční dohled nad obsahem přenášeným prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací; pojem nezahrnuje služby informační společnosti, jak jsou definovány v článku 1 směrnice 98/34/ES, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací.“

Prakticky identickou definici služeb elektronických komunikací můžeme nalézt i v § 2 písm. n) českého zákona č. [127/2005](#) Sb., o elektronických komunikacích, kde došlo jen ke zpřesnění překladu rámcové směrnice.[6]

Služba elektronických komunikací je vymezena těmito základními definičními prvky (pozitivní vymezení):

- poskytování služby za úplatu (obvykle) a
- přenos signálů po sítích elektronických komunikací (převažující nebo úplný)

a současně jsou z této definice vyjmuty (negativní vymezení):

- služby poskytující obsah nebo vykonávající redakční dohled nad obsahem přenášeným prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací a
- služby informační společnosti[7], které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací.

Vynětím uvedených služeb obsahu se činí jasný rozdíl mezi výrobou obsahu, která sebou nese redakční odpovědnost a je předmětem jiné právní regulace, a přenosem obsahů, který veškerou redakční odpovědnost vylučuje.[8] Ohlédneme-li od uvedených výjimek, vystupuje z uvedené definice do popředí **prvek přenosu signálů**, který je nejpodstatnějším znakem pro právní kvalifikaci povahy služby elektronických komunikací. Výkladem obsahu tohoto znaku se zabýval i Soudní dvůr v obou rozhodnutích.

Právní kvalifikace služby VoIP podle rozsudku „Skype“

V případě Skype se musel Soudní dvůr primárně vypořádat s otázkou, zda služba Voice over IP (VoIP) je pojmově službou elektronických komunikací i v případě, kdy je volání uskutečňováno prostřednictvím počítačového software a volání je ukončováno ve veřejné komutované telefonní síti na čísle pevné linky nebo mobilního telefonu v rámci vnitrostátního číslovacího plánu.

Předně zdůraznil skutečnost, že aby služba spadala pod pojem „služba elektronických komunikací“, musí v sobě zahrnovat přenos signálu. V této souvislosti poukázal na svojí předchozí rozhodovací praxi[9], kde došel k závěru, že pro kvalifikaci povahy služby nemá význam to, že k přenosu signálu dochází prostřednictvím infrastruktury, která nepatří poskytovateli služeb. Důležitá je pouze skutečnost, že tento poskytovatel je vůči konečným uživatelům **odpovědný za přenos signálu**, kterým zajišťuje poskytování služby, kterou si tito uživatelé předplatili. Pokud šlo o znak úplatnosti služby, ten byl zcela naplněn a nebyl předmětem sporu.

K používání funkce SkypeOut bylo zapotřebí úkonů ze strany dalších poskytovatelů služeb elektronických komunikací, se kterými Skype uzavíral smlouvy o propojení. Soud na základě toho

dovodil, že daná funkce spočívala převážně v přenosu hlasových signálů od volajícího uživatele k volanému uživateli po sítích elektronických komunikací, a to nejprve přes internet a poté přes PSTN. Na překážku pro tuto právní kvalifikaci nebylo technické hledisko, tedy že přenos hlasového volání fyzicky prováděli ISP přes internet a poskytovatelé služeb v PSTN sítích. Podstatné pro zajištění přenosu bylo to, že probíhal na základě smluv o propojení uzavřených mezi Skype a poskytovateli telekomunikačních služeb.

Soud postupně odpovídal na čtyři předběžné otázky, kterými bylo poukazováno na to, zda specifické prvky a okolnosti poskytované služby SkypeOut neodůvodňují jinou právní kvalifikaci dané služby.

Za nejzásadnější lze považovat první otázku - zda má nějaký právní význam skutečnost, že uživatel hlasového volání přes VoIP musí současně využívat službu připojení internetu, kterou mu poskytuje jiný poskytovatel (ISP) a která je sama o sobě službou elektronických komunikací. Tato otázka byla zodpovězena optikou odpovědnosti jednotlivých poskytovatelů telekomunikačních služeb. Evropský soud se zde ztotožnil s argumentací předkládacího soudu. Služba VoIP předpokládá dvě různé služby elektronických komunikací. První spočívá v předávání hlasových signálů od volajícího uživatele až po propojovací bránu (Gateway) mezi internetem a PSTN, což spadá do odpovědnosti ISP volajícího uživatele, a druhá spočívá v předávání těchto signálů v PSTN až po pevný nebo mobilní koncový bod, což spadá do společné odpovědnosti poskytovatelů telekomunikačních služeb volaných osob a společnosti Skype v souladu se smlouvami, které mezi sebou uzavřeli.[10] Jinými slovy, **existence jiné služby elektronických komunikací**, jejímž prostřednictvím se zajišťuje přístup k internetu, **není na překážku** tomu, aby sama služba VoIP byla jako taková kvalifikována jako služba elektronických komunikací.

Pro kvalifikaci služby VoIP bylo relevantním kritériem to, že poskytovatel služby VoIP **nese za tuto službu odpovědnost** a že poskytuje ji za úplatu. Současně soud konstatoval, že poskytovatel služby VoIP se nemůže vymanit z působnosti předpisového rámce jen tím, že se zprostí veškeré odpovědnosti za přenos signálů vůči uživatelům ve svých všeobecných podmínkách.[11]

I na zbylé dvě otázky (druhou a čtvrtou) soud odpověděl negativně. Právní kvalifikace služby VoIP jako „služby elektronické komunikace“ nevyklučuje ani to, že daný software je komplexnější a jde pouze o jednu z jeho funkcionalit, a ani to, že taková služba spadá rovněž pod pojem „služba informační společnosti“. Ze samotného znění čl. 2 písm. c) rámcové směrnice totiž vyplývá, že z definice služeb elektronických komunikací jsou vyloučeny pouze ty služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací.

Soudní dvůr proto dospěl k závěru, že žádná z uvedených skutečností nemůže zpochybnit kvalifikaci dané funkce jako „služby elektronických komunikací“ ve smyslu čl. 2 písm. c) rámcové směrnice. Poskytování služby VoIP, která uživateli umožňuje volat z koncového zařízení na číslo pevné linky nebo mobilního telefonu v rámci vnitrostátního číslovacího plánu prostřednictvím veřejné komutované telefonní sítě (PSTN) některého členského státu, **je službou elektronických komunikací** za předpokladu, že:

- **poskytovatel pobírá za poskytování této služby úplatu a**
- **pokud poskytování této služby předpokládá uzavření smluv** mezi tímto poskytovatelem a poskytovateli telekomunikačních služeb řádně oprávněnými k přenosu a ukončení volání do PSTN

Právní kvalifikace služby Gmail

V případě internetové emailové služby Gmail od společnosti Google zastával německý regulátor (Bundesnetzagentur) od počátku názor, že se jedná o telekomunikační službu ve smyslu německého

telekomunikačního zákona a proto požadoval, aby společnost Google u něj oznámila svoji činnost. Proti tomu se společnost Google bránila u německého správního soudu v Kolíně nad Rýnem, který nakonec dospěl k závěru, že služba Gmail je „telekomunikační službou“ ve smyslu německého telekomunikačního zákona. Následovalo odvolání k Nejvyššímu správnímu soudu spolkové země Severní Porýní-Vestfálsko. Na základě předložených argumentů tento soud řízení přerušil a položil Soudnímu dvoru několik předběžných otázek.

Podstatou první a druhé otázky bylo, zda musí být čl. 2 písm. c) rámcové směrnice vykládán v tom smyslu, že taková internetová e-mailová služba, která nezajišťuje přístup k internetu, jako je služba Gmail poskytovaná společností Google, je službou spočívající zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací vzhledem k informatickému zpracování, které poskytovatel této služby provádí prostřednictvím svých e-mailových serverů jednak tím, že e-mailovým adresám přiřazuje IP adresy koncových zařízení, a jednak tím, že do otevřeného Internetu odesílá nebo z něj přijímá datové pakety odpovídající těmto e-mailům.[12]

Soudní dvůr zde dospěl k závěru, že skutečnost, že poskytovatel internetové e-mailové služby **aktivně zasahuje do úkonů odesílání a přijímání zpráv**, ať už tím, že e-mailovým adresám přiřazuje IP adresy koncových zařízení, nebo tím, že tyto zprávy rozkládá na datové pakety a odesílá je do otevřeného Internetu nebo je z něj přijímá za účelem jejich doručení příjemcům, **se nejeví být dostatečná** pro to, aby mohla být tato služba z technického hlediska považována za službu spočívající „zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací“ ve smyslu čl. 2 písm. c) rámcové směrnice.[13] Proto emailová služba Gmail **nemůže být kvalifikována jako „služba elektronických komunikací“**, chybí-li další skutečnost prokazující odpovědnost společnosti Google ve vztahu k majitelům e-mailových účtů Gmail při přenosu signálů nezbytných pro fungování této služby, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.[14] S ohledem na to Soudní dvůr rozhodl, že internetová e-mailová služba Gmail, není „službou elektronických komunikací.“

Služba elektronických komunikací v novém hávu (Evropský kodex)

Závěrem je nutno poznamenat, že jak rozhodnutí ve věci Skype, tak i ve věci Gmail předznamenávají příchod nového předpisového rámce pro služby elektronických komunikací. Na existenci nového předpisového rámce ostatně odkazuje i samotný Soudní dvůr v rozhodnutí Skype při hodnocení právní kvalifikace služby VoIP jako služby elektronických komunikací. Pominout nelze ani časovou souvislost vydání obou rozhodnutí.

Nová pravidla pro elektronické komunikace zakotvuje evropský kodex pro elektronické komunikace[15] (dále jen „Evropský kodex“), který byl vydán na sklonku minulého roku a platí ve všech členských státech od 20. prosince 2018. Evropský kodex zrušuje s účinností od 21. 12. 2020 uvedené čtyři základní směrnice (včetně rámcové směrnice) a ve stejné lhůtě ukládá členským státům povinnost implementovat nová pravidla do svých národních právních řádů.

Evropský kodex zavádí zcela novou definici služby elektronických komunikací, kterou se v zájmu vytvoření skutečného vnitřního trhu elektronických komunikací rozšiřuje její věcný dopad. Podle čl. 2 odst. 4 Evropského kodexu se službou elektronických komunikací rozumí: „*služba obvykle poskytovaná za úplatu prostřednictvím sítí elektronických komunikací, která s výjimkou služeb poskytujících obsah přenášený prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávajících redakční dohled nad tímto obsahem zahrnuje tyto druhy služeb:*

a) „*službu přístupu k internetu*“ ve smyslu čl. 2 druhého pododstavce bodu 2 nařízení (EU) 2015/2120;

b) „*interpersonální komunikační službu*“;

c) služby spočívající zcela nebo převážně v přenosu signálů, například přenosové služby používané pro poskytování služby komunikace mezi stroji a pro vysílání.“

Evropský kodex používá nový pojmový aparát, jehož prostřednictvím zahrnuje do služeb elektronických služeb kromě tradičních služeb i jiné služby umožňující komunikaci. Zavádí se například pojem interpersonální komunikační služby (založené na číslech a nezaložené na číslech). Nově sem budou patřit služby VoIP, messagingové služby, chatové služby, emailové služby apod. Telekomunikační regulace tak dopadne na nové hráče na trhu, kteří již nyní konkurují tradičním operátorům. Nyní se nacházíme v implementačním období. Bude proto zajímavé sledovat, jak se tímto významným posunem popasují jednotlivé členské státy při implementaci těchto pravidel do národních právních řádů.

JUDr. Václav Filip, Ph.D.,

Associate Partner

[Deloitte Legal s.r.o., advokátní kancelář](#)

Churchill I

Italská 2581/67

120 00 Praha 2 - Vinohrady

Tel.: +420 246 042 100

e-mail: legalcz@deloittece.com

[1] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací (rámcová směrnice).

[2] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/20/ES o oprávnění pro sítě a služby elektronických komunikací (autorizační směrnice).

[3] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/19/ES o přístupu k sítím elektronických komunikací a přiřazeným zařízením a o jejich vzájemném propojení (přístupová směrnice).

[4] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/22/ES o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací (směrnice o univerzální službě).

[5] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/58/ES o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronických komunikací (Směrnice o soukromí a elektronických komunikacích).

[6] V českém překladu rámcové směrnice nelze považovat za správný překlad slova „broadcasting“, který byl přeložen jako rozhlasové vysílání, čímž se opomíjí celá oblast televizního vysílání.

[7] Služby informační společnosti původně upravovala směrnice 98/34/ES, která byla nahrazena směrnicí č. 2015/1535.

[8] Viz rozsudek Soudního dvora (EU) UPC Nederland ze dne 7. listopadu 2013 (C-518/11) a rozsudek Soudního dvora UPC DTH ze dne 30. dubna 2014 (C-475/12).

[9] Viz rozsudek Soudního dvora (EU) UPC DTH ze dne 30. dubna 2014 (C-475/12), bod. 43.

[10] Viz rozsudek Soudního dvora (EU) Skype Communications ze dne 5. června 2019 (C-142/18), bod 38.

[11] Viz rozsudek Soudního dvora (EU) Skype Communications ze dne 5. června 2019 (C-142/18), bod 45.

[12] Viz rozsudek Soudního dvora (EU) Google LLC ze dne 13. června 2019 (C-193/18), bod 26.

[13] Viz rozsudek Soudního dvora (EU) Google LLC ze dne 13. června 2019 (C-193/18), bod 37.

[14] Viz rozsudek Soudního dvora (EU) Google LLC ze dne 13. června 2019 (C-193/18), bod 38.

[15] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2018/1972/ES, kterou se stanoví evropský kodex pro

elektronické komunikace.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Novinky z české a evropské regulace finančních institucí za měsíc duben 2026](#)
- [Dvě kiwi denně: EU schválila první zdravotní tvrzení pro čerstvé ovoce](#)
- [Digital Omnibus: Revoluce v datech, nebo jen nová zátěž pro podnikatele?](#)
- [Nová pravidla pro ground handling v EU a jejich dopady na letecký sektor](#)
- [Novinky z české a evropské regulace finančních institucí za měsíc březen 2026](#)
- [Novelizace nařízení EU o odlesňování \(EUDR\)](#)
- [Zneužití práva na přístup podle GDPR](#)
- [Doručování soudních písemností ze zahraničí do ČR](#)
- [Novinky z české a evropské regulace finančních institucí za měsíc únor 2026](#)
- [Digital Fairness Act a influencer marketing - cesta ke konci roztržičnosti regulace?](#)
- [Novinky z české a evropské regulace finančních institucí za měsíc leden 2026](#)